

EM 2013/124
9. oktober 2013
Hans Aronsen

Forslag til Inatsisartutbeslutning om at pålægge Naalakkersuisut at ændre Hjemmestyrebekendtgørelse nr. 23 af 2002 om geografisk adgang til rejefiskeri på Grønlands fiskeriterritorium, således at fiskefartøjer med tilladelse til egenproduktion, ikke gives adgang til fiskeri indenfor en grænse på 3 nautiske mil fra basislinjen.

(Medlem af Inatsisartut, Siverth K. Heilmann Atassut)

En fornuftig og en forsvarlig udnyttelse af såvel levende som ikke-levende ressourcer har længe været Inuit Ataqatigiits mærkesag. Vi har altid ment, at en udnyttelse af naturen bør foregå med omtanke fordi vore efterkommere også skal leve af naturens ressourcer. Inuit Ataqatigiit skal bemærke, at vi finder forslagsstilleren Siverth K. Heilmanns begrundelser for en forsvarlig udnyttelse af naturen og af dens levende ressourcer yderst støtteværdige.

Videnskabelige undersøgelser viser, at torskebestanden heldigvis er i fremgang og vi kan derfor regne med, at dette vil have en positiv afsmitning på det kystnære fiskeri i fremtiden. Samtidigt ved vi nu, at en fremgang for torskebestanden kan få en negativ indvirkning på rejebestanden fordi torsk efter sigende gør et stort indhug i rejebestanden, og samtidigt har vi allerede kendskab til, at rejefiskeriet på kysten og på vestkysten flytter sig nordpå i takt med opvarmningen af klimaet. Vi må sande, at det er svært at stille noget op mod naturens kræfter.

Man kan sige, at det kunne være en god ide at ophæve det daværende Naalakkersuisuts bekendtgørelse, som kun skulle gælde for visse fartøjer med licens til tilladelse til egenproduktion uden for basislinjen, men det rejser efter Inuit Ataqatigiits mening en række spørgsmål.

Vi vil nu derfor gerne spørge Naalakkersuisut om, hvor mange fartøjer med licens indenfor 3 nautiske sømil, der har indstillet deres fiskeri og om hvor mange fartøjer, der stadig har licens. Vi vil også gerne spørge til, hvordan det går med tilsynet.

Selv om forslagsstilleren gang på gang kommer ind på økonomiske og andre konsekvenser, står vi stadig tilbage med flere spørgsmål. Hvor mange rejer bliver der fisket inden for 3 nautiske sømil ind til basislinjen, og hvilken økonomisk indvirkning har det på licensindehaverne, og hvilken erhvervsmæssig og økonomisk effekt får det for licensindehaverne, når en licens bliver inddraget.

Og ikke mindst ønsker vi at vide, hvilken holdning Naalakkersuisut har til spørgsmålet om, at hvis en inddragelse af en licens bliver aktuel, hvorvidt licensindehavernes fangstmængde så skal tilfalde det kystnære fiskeri eller det søgænde fiskeri, for det er jo sådan at man lægger fordeling af rejekvoten (TAC) til grund ved fiskeri inden for 3 nautiske sømil inden for basislinjen og ved fiskeri uden for 3 nautiske sømil uden for basislinjen.

Inuit Ataqatigiit tager Naalakkersuisuts svarnotat, der hovedsageligt bærer præg af at være en forklaring, til efterretning, vi skal dog anbefale Naalakkersuisut, at man

nærmere undersøger effekten af brug af glidere ved fiskeri mellem havbunden og havoverfladen har på rejefiskeri ved at spørge brugerne til råds og nærmere undersøge muligheden for midlertidigt at indstille produktion af rejer afhængigt af tilstanden for deres skaller.

Til slut vil vi gerne have et svar fra Naalakkersuisut hvor vidt man agter at færdiggøre arbejdet med fiskeriloven og hvor vidt man agter at følge Fiskerikommissionens anbefalinger. Med det mener vi, at der findes mulige løsninger på det problem, som Atassut rejser, ved at man gør arbejdet med fiskeriloven færdig, og vi vil gerne henvise til Fiskerikommissionens betænkning som et udmærket grundlag for en løsning af opgaven.

Inuit Ataqatigiit henviser det yderst interessante forslag til videre behandling med deltagelse fra Naalakkersuisut til Fiskeriudvalget med henblik på at indhente svar på vores spørgsmål inden vi tager stilling til det.